

— Op God den Heer vertrouwen, uit waakzame oogen schouwen, verzinnen voor beginnen, en kloeke daden minnen —, zoo had hij het eens vertaald dacht Mr. Struwentius, terwijl hij zijn werkkamer binnenstapte en zich achter de Louis seize schrijftafel zette.

Zooals iederen dag begon Mr. Struwentius de bezigheden van den dag na te gaan. Hij zat daar als een oud filosoof, met zijn kalen, hoogen schedel, de hoornen knijpbril op zijn forschen neus, terwijl zijn smalle, witte handen papieren beroerden of een aantekening maakten.

In de stilte was alleen het statig tikken van de empire pendule op den zwaren marmeren schouwmantel. En in de stemmig-deftige kamer waren de antieke meubels, het aardewerk en porcelein, de schilderijen aan de met goudleer bekleede wanden, als stille getuigen bij het werk waarmee Mr. Struwentius iederen dag begon.

Maar plotseling klonk er een zachte uitroep van verwonderende herinnering. Mr. Struwentius nam den knijpbril van zijn neus en tuurde peinzend naar buiten in het groene van de tuin. In zijn hand hield hij zijn kleine in roodleder gebonden agenda waarmee hij in gedachten op den schrijftafelrand tikte.

Grootburgerdag, nu al weer — mompelde hij, terwijl steeds maar in regelmaat de roodlederen agenda op den schrijftafelrand tikte.

Dan zette hij langzaam, met breed gebaar zijn knijpbril op, nam werktuigelijk papier en pen, en schreef twee korte briefjes. Achter op de briefomslagen drukte hij in lak zijn burgerlijk wapen, een zeilend koggeschip.

Daar stond nu Mr. Struwentius midden in de kamer, de brieven, als woog hij ze, op zijn vlakke hand. Zijn mond was wat samengetrokken, en om zijn neus waren rimpels. Dan, met een ruk draaide hij zich om, wierp met een achteloos gebaar de brieven op een groote, tinnen schaal welke maanblank op een gotische pelterijkist stond. En terwijl zijn gelaat zich tot dien fijnen glimlach plooidde, den Struwentius' eigen, nam hij uit een kistje van Chineesch lakwerk een cigaret. Met lange trekken rookend liep hij met groote passen in gedachten heen en weer. Het zware tapijt dempte zijn schreden en de rook trok in lange slierten achter hem aan, heen en weer met hem mee na iederen korten draai op zijn hielen.

Plotseling bleef hij staan voor een schilderij, het eenige portret dat in de kamer hing. Het was de beeltenis van Struwentius' stamvader, van Coenrade Struwensoen den Hanzekoopman. Met zijn koel-grijze oogen onder de ruige wenkbrauwen keek de schipper-koopman voor zich heen. De scherpe trekken van zijn gelaat, gegroefd en gerimpeld, spraken van werk, moeite en ontbering op de lange tochten naar het Noorden en langs de Oostzeekusten. Zijn handen, die ganzepen en perkamentrol hielden, waren knokig en gespierd; eens hadden ze de roerpen en het zwaard gehouden om rijkdom te winnen en te verdedigen. Streng en strak was het portret geschilderd, realistisch van eenvoud. Stoere, harde wilskracht sprak uit dit beeld dat ver weg keek over